

## La tria per Andreu Loncà

### MIQUEL ÀNGEL

**La nit de lluna** més rotunda, nevada i plena, vaig sentir cantar, amb altres, entre els quals Xavier Baró, Miquel Àngel Tena a la Sala d'Art d'Ignasi Puente, a Alpicat. Érem pocs. Tan pocs com en aquells anys mítics en què Franco havia mort entubat al llit, el nou rei s'apressava a seure a la poltrona seguint les passes d'una constitució marcada per la dreta més cavernícola i espanyolista i nosaltres, els cadells que havíem nascut en el boom dels 60, obríem els ulls al món moral amb unes expectatives completes, obertes i utòpiques. Miquel Àngel Tena va enregistrar dos discos a primers dels anys 80: el primer, "Cançons de la nit benigna", en què musicava les poesies de Jordi Pàmies, que havia estat professor seu, i els trips de Joan Barceló, un altre somiador que va morir prematurament amb 24 anys, amb una colla de llibres que vam llegir admirats, com qui llegeix les obres d'un geni que mor massa jove. El segon

disc contenia algunes de les poesies de Màrius Torres més ben cantades que mai he sentit. Tena, que va patir poliomelitis, no va poder prosseguir la seua carrera de cantant. A més de la malaltia, hi havia el canvi de gustos, la poca atenció de la Generalitat presidida per Jordi Pujol per la Nova Cançó i, és clar, el rumb dretà que va prendre la política espanyola després de la mort del dictador. El cas és que Tena torna a cantar amb la força tel·lúrica que dóna el dolor i la saviesa dels anys viscuts. Felicitment, ha ensopegat amb un pianista jove, precís, delicat, amatent i canta amb una emoció sentida. En la petita sala, voltats de quadres, la veu de Miquel Àngel Tena ressonava amb una lucidesa lacerant. Tornà a cantar els poemes de Màrius Torres, extraordinàriament musicats, i ara amb una profunditat afegida a l'ímpetu dels 30 anys. Em sembla que Miquel Àngel Tena hauria de tornar a gravar les seues cançons de Màrius. Ara sonen madurades pel dolor i el saber. En un moment determinat del concert,



#### MÚSICA.

Artista: Miquel Àngel Tena

anava dient –perquè perdia les partitures: la malaltia li espatlla la memòria– “La corda fluixa”. “La cantaré perquè és la manera en què jo em trobo sovint: em trobo cansat, desvalgut, com es deuria sentir Màrius”, digué. Llavors va entonar “que jo sigui la meua ànima la corda d’un llaüt, per sempre igual i tensa...”, el conegut poema de Torres, del qual en digué que era com una oració. Tots tremolàvem d’emoció.